

ASSISI-NYT - DECEMBER 2011
Gralсарbejde i Norge i november 2011

Mindestenen på kajen ved Utvika Camping – over for ses Utøya

På stenen står:

”Hvis en mann kan vise så mye hat, tænk på så mye kjærlighet vi kan vise sammen”.

Her på Utvika Camping, 22. juli 2011, tok vi i land ca. 250 ungdommer fra Ut ya.

Hilsen oss camping gjester og beboere

K re Assisi-venner.

Efter en hel m nedes ophold i Skandinavien vendte jeg i slutning af november tilbage i Assisi, der er præget af stilhed, fred og inderlig adventsstemning. Min tanker g r forsat tilbage til november-turen til Skandinavien, og ikke mindst vort samvær og opgave i Oslo er forsat meget i min bevidsthed.

Allerede i Danmark oplevede jeg, at det indre forberedende arbejde for Norge begyndte at gå i gang. Under kurset i Silkeborg, hvor Assisi-gralen straks blev nedsænket i al sin kraft og skønhed, havde vi i den opløftende tjeneste om søndagen et fokus på gralen i Det Hvide Hus. Et par dage senere drog jeg til Ålesund, hvor flere dage og nætter inden weekend-kurset var præget af tyngde, modkr fter og intenst indre arbejde som en forsat optakt til gralsarbejdet i Oslo. Som i Silkeborg havde vi også i Ålesund et weekend-kursus, hvor Ålesund-hyrderne samledes. I søndagens tjeneste for gralen i Det Hvide Hus oplevede vi et så kraftfuldt gennembrud, at det var som om, at vi blev løftet ud af stolene. Jeg fik indre billeder af, at vi stod som i en ring med armene løftede i ekstatisk glæde, og at vi som en bro kaldte Guds kærlighed ned til alle riger på det fysiske plan – akkurat som Frans ofte gjorde det.

Nogle af os styrer ved afslutningen på kurset i Ålesund

Allerede mandag eftermiddag drog Margaret Espeseth og jeg til Oslo, hvor vi blev godt indkvarteret i Irene Opdahls smukke og meget hyggelige træhus i et kuperet terræn i Oslos udkant, som skulle være centrum for vort gruppesamvær både under de indledende gralsdage og under weekendens kursus. Det indre forberedende arbejde fortsatte, og tirsdag var således en velkommen afslapningsdag med en spadseretur i klart, smukt vintervej og besøg i Oslos smukke operabygning i havnekarveret ved fjorden, hvor en af hovedattraktionerne er, at man kan spadsere på det arkitektonisk meget spændende, skrånende, marmorbelagte tag med flot udsigt til gader, huse, fjelde og vand. Herefter spadserede vi (trak lysspor) fra operaen ad den berømte Karl Johans gate, der går fra Oslo Centralstation og ender i Kongeslottet.

Og så kom dagen, hvor vi startede vor fælles opgave i Oslo. 4 styrer var tirsdag kommet rejsende fra Danmark, og efter god indkvartering på et kloster i Oslo drevet af dominikanersøstre samledes vi onsdag morgen med norske styrer. Som altid før en sådan fælles opgave startede vi med opbygning og intensivering af en beskyttende gruppegral, hvorefter vi drog ind mod centrum.

Akershus Festning, Domkirken, Regeringskvarteret og Stortinget

Første stop var **Akershus Festning**, Oslos kendte vartegn i bunden af Oslo-fjorden, der siden 1300-tallet har været centrum for Norges vækst og udvikling. I dag rummer fæstningsværket stadigvæk det gamle kongeslot med slotskirke og mange bygninger, hvor forsvarskommandoen holder til huse. Efter terroranslaget d. 22. juli med bombningen af regeringskvarteret er den norske regering flyttet til en midlertidig bolig i fæstningsværket,

som vi dog ikke kunne lokalisere i det store kompleks af bygninger spredt over et stort område.

Akershus Festning – Oslos kendte vartegn i bunden af Oslo-fjorden.

Til venstre i billedet Oslos Rådhus med de to karakteristiske tårne. Her uddeles Nobels Fredspris

Først spurgte vi en betjent i et vagthus, som dog kun nødtigt ville udpege den præcise beliggenhed, for "hvorfør ville vi vide det?" Senere viste en venlig officer os imidlertid stedet, og stående tæt på indgangen til regeringskomplekset åbnede vi os for den hjælp, der ifølge den indledende inspiration, der kom i oktober, ønskedes givet til den norske politiske ledelse, nemlig:

Det vises, at vi forstærker en nedfældning af den bevågenhed, der er på den norske regering – den indre hjælp, der er til især statsminister Stoltenberg. Vi begynder et nedfældningsarbejde, der styrker den indre støtte til regeringen og til Stoltenberg. Det er et arbejde, som vi kan forestille os fortsætter, når vi har hyrdetjenesten om aftenen. Det vises, at regeringsbygningerne favnes/omsluttes af et stærkt gyldent lys – et stærkt vibrerende gyldent lys, der hjælper til at fremme den samhørighed og det broder-/søsterskab, det kim i den norske folkesjæl, som nu folder sig ud. Det letter regeringens arbejde med at fremme den positive udvikling efter terrorbombningen. Et folk, der bliver mere medfølelse, et folk, der står mere sammen og som i endnu højere grad retter opmærksomheden på, hvordan de som så privilegeret et land kan hjælpe med at fremme fred, menneskelige værdier og broder-/søsterskab globalt.

*Her holder den norske regering til, mens regeringskvarteret i centrum genopbygges.
Vi lavede vor tjeneste stående, og selvom vagtpersonalet nok undrede sig over
gruppen af kvinder, der stod i en cirkel med lukkede øjne i ganske lang tid, blev vi ikke antastet*

Efter Akershus Festning begyndte vor vandring med at trække lysveje eller spor til **Domkirken**, der er blevet et nationalt samlings- og mindested efter tragedien. Opfriskede af en dejlig varm suppe på en nærliggende restaurant, begav vi os herefter ind i Domkirken til den tjeneste, der i oktober-inspirationen vistes som:

Oslo Domkirke er et viktig sted for vårt arbeide, og arbeider som kommer framover i tid. Nedfellingsarbeide med ild ble vist. De favnende strømmer, samt medfølende kjærlighet skal forsterkes her. Dette stedet er et sentralt sted for hele byen, og jeg kunne fornemme triangler fra Oslo Domkirke til flere av stedene vi skal gjøre et arbeide for, og at det skal trekkes lysspor mellom de.

For de fleste af os blev det også en halv times tids krævende indstrømningsarbejde med lodret nedadgående ildkraft, og det fornemmedes som strømmen ind i Domkirken søgte at bane sig vej ind igennem tunge bevidsthedslag for at nå ind i jordens hjertecenter til en aktivering af opstandelsesild. Det var tydeligt, at der skal mere bevidst indstrømningsarbejde i Domkirken til for at skabe gennembruddet. Det, at vi var nogle, der nu havde været der rent fysisk med et forberedende arbejde, muliggør, at indstrømningsarbejdet på dybere måde kan fortsætte – også når vi ikke er til stede rent fysisk.

Efter tjenesten fordybede vi os i mindstederne i den lille park, der omgiver kirken. Her var det, at sørgende nordmænd lagde et blomster- og lyshav i dagene efter terroranslaget. Der er stadigvæk blomster, lys og nu også billeder af alle dem, der omkom d. 22. juli, og mens vi

stod der, holdt flere forbipasserende en stund med stilhed og eftertanke ved mindesmærkerne. Det var en meget bevægende fordybelse for os – stor alvor og stilhed prægede os. Det er planerne at indrette en permanent mindelund i den lille park - en lund, der – når indstrømningen ind i Domkirken er stærk nok – sandsynligvis vil blive præget af den medfølelse, favnende Kristus- og Mariakærlighed som en hjælp til alle de mennesker, der i fremtiden vil fordybe sig her.

Ved blomster, lys og billeder uden for Oslos Domkirke

Efter Domkirken var tiden kommet til at trække lysspor til **Regeringskvarteret** med det rensesarbejde, der i oktober-inspirationen vistes som:

Og så trækker vi et spor til regeringskvartalet, som blev bombet. Det vises, at der går en mere hvidlig rensesstrøm ned der ind i lag af tyngde, der forvandles i dette område. Det er nogle angst- og sorglag. Der ligger nogle lag af kaotiske følelser, som vi er med til at rense, når vi opholder på dette sted, således at regeringskvartalet hjælpes til at genopstå med dybere rødder til de positive kvaliteter i den norske folkesjæl.

Det vises som et meget gyldent arbejde ved Akerhus Festning, et mere gyldent-rødt ved Domkirken og som en rensesild ved regeringskvartalet, som så senere kan understøttes af den gyldne kærlighed, der vil flyde mere omkring Domkirken og Akerhus Festning. Det er en hjælp til et nyt fundament – en genopstandelse på et nyt fundament.

Regeringskvarteret er i dag omgivet af et uigennemsigtigt hegn i nok 2-3 meters højde, men da selve regeringsbygningerne er på mange etager, var det let at se de store skader selv helt

oppe i toppen af bygningerne. Bente D. udpegede det sted, hvor Anders Breivik parkerede bilen med den kraftige bombe, og vi kunne se den underliggende garage, der ifølge eksperterne har afbødet noget af bombens kraft, således at bygningen ikke styrtede sammen med endnu flere omkomne til følge.

Vi gik langsomt og i tavshed rundt om det indhegnede bygningskompleks, hvor der tydeligvis ligger tunge chok- og sorglag, ikke mindst i det område, hvor vejen rundt om går ned under jordens overflade. Da vi var nået 2/3 rundt mærkede vi, at vi skulle stoppe op. Med tårer løbende ned af kinder åbnede vi os for den medfølelse kærlighed, som blev nedfældet.

Som sidste udendørs-opgave denne første fælles dag trak vi spor til **Stortinget**, der svarer til Danmarks Christiansborg. Stortinget er en meget smuk bygning, og her dvælede vi i det begyndende tussmørke, førend vi fandt vej til "trikken" – det norske ord for de sporvogne, der er så almindelige i Oslos gadebillede.

Indgangen til Stortinget

En lang dag med en masse frisk luft afsluttedes med en meget kraftfuld tjeneste dedikeret til Norge hos Irene, en hyggelig fællesmiddag samt en times sharing af dagens mange indtryk og forståelser.

Utøya

Vi mødtes tidligt torsdag morgen for i strålende klart, koldt solskinsvejr at begive os i biler de ca. 40 km syd for Oslo, hvor Utøya er beliggende i fjorden, kaldet Tyri. Turen gik gennem Oslo og ind i et meget smukt højlandsområde, Sollihøgda, der var helt eventyrligt smukt

med de mange hvide træer dækket af rimfrost mod den klare blå himmel og et indre meget believevende naturliv. Vi var bevidste om, at opgaven ved og på Utøya ville blive vanskelig, og Sollihøgda's skønhed gav os en opløftende hjælp til at begive os dybt ind i de tunge bevidsthedslag, der omgiver Utøya.

Det smukke højlandsområde Sollihøgda

Som et billede på, at vejret passede til den indre stemning i området, kørte vi ned fra det lysende Sollihøgda ind i et område omkring Tyrifjorden, der lå under et tykt, mørkt skydække – som tynget af sorg, tristhed, tunghed.

Om det indre arbejde ved Utvika Camping og Utøya vistes således i inspirationen fra oktober:

Bente D: I inspirasjonen spurte jeg om det var anbefalt å gå i land på Utøya, og med det fornemmet jeg å se øya ovenfra, hvor vi gikk samlet ved bryggeområdet og det flommet lys rundt oss. Det bølget deilige healende vibrasjoner av lys fra der vi sto, og videre oppover og utover. Øya badet i dette lyset, men først måtte øya renses for den frykt og angst som ligger der.

*Bente W: **Utvika Camping:** Det vises, hvordan vi i bilerne trækker et lysspor fra centrum af Oslo og det arbejde, vi har lavet der dagen før til Utvika Camping. Tjenesten der bliver meget præget af gralskærligheden. Den bliver meget præget af, at vi er med til at forløse det chok og den megen sorg, der ligesom stadigvæk ligger der på nogle kollektive astrale lag. Vi nedfælder en dyb frekvens af gralskærligheden, der både er den medfølende og den mere ildagtige. Det vises, at det er Assisi-gralen, som vi nedfælder ved Utvika Camping.*

Utøya: Det vises, at det vil være gavnligt, at vi trækker et spor helt ud til Utøya. Vi behøver ikke at arbejde så længe på Utøya, fordi det indre arbejde, der ønskes på Utøya kan ske, når vi har trukket et spor – også lige meget hvor vi opholder os.

På Utøya arbejder vi meget i den medfølende gralskærlighed – Assisi-gralens dybe evne til at favne. Vi kan forestille os, at det er en kopi af Assisi-gralen på Utøya. ½ times tjeneste, hvor vi nedfælder Assisi-gralen også på Utøya, vil være rigtigt gavnligt. Assisi-gralens kvaliteter med den medfølende kærlighed, der favner – også Jesu og Marias Hellige Hjerter og den gyldne opstandelseskærlighed. Det er simpelthen Assisi-gralen, vi nedfælder på Utøya.

Vi steg ud af bilerne ved **Utvika Camping** og iklædte os ekstra varmt vintertøj til den senere kolde tur ud på vandet. I alt det vintertøj følte jeg mig nærmest som en tæt polstret astronaut, der kun vanskeligt kunne bevæge sig rundt på det fysiske, men hvor vægtløshed ville have været en stor hjælp. I den store sorgstemning var der dog ingen følelse af vægtløshed.

Kajen ved Utvika Camping, hvor vi havde vor første tjeneste om torsdagen

Vor første opgave var en tjeneste på det sted, hvor de mange unge – overlevende og døde – blev bragt i land efter massakren. Som i en stiltiende fælles aftale gik vi først stille rundt i området, og sorgen blev udtrykt med mange løbende tårer. Efter et godt stykke tid samledes vi til en tjeneste, der blev dybt præget af den medfølende hjertestrøm.

Herefter var tiden kommet til, at vi i en lille båd, ejet af ejerne af campingpladsen, blev fragtet over til **Utøya** – i to omgange, da vi ikke alle kunne være i båden på én gang. Lige da vi steg i bådene, opdagede jeg en anden lille båd komme i land fra Utøya. Tre japanske

kvinder steg ud, og på min forespørgsel fortalte vor båd ejer os, at de havde fået ganske travlt i en ellers stille tid på året med at fragte mennesker over til øen.

Det hvide hovedhus på Utøya

Da vi alle var kommet i land, begyndte vi at bevæge os op på den kuperede ø, som ved første øjekast oplevedes som helt stille og tom. Den første bygning, vi øjnene, var det fra medierne så velkendte hovedhus, hvor Utøya står med røde bogstaver på den hvide træfacade. I stilhed bevægede vi os længere op helt til øens højeste punkt, hvor en stor, nyere træbygning, kaldet stolestuen, er opført. Det første indtryk viste sig at være korrekt. Der **var** helt tomt og øde på øen – ingen mennesker, ingen dyr, intet liv, alt virkede efterladt i hast, tomt, trist, koldt og sorgfyldt - kun en summen fra skolestuens aircondition kunne høres.

Vi satte os her på øens højeste punkt – på skolestuens trappetrin – og forberedte os på den fælles tjeneste, som var ønsket af det indre råd.

For mig oplevedes tjenesten som overraskende blød og blid – en favnende, medfølelse kærlighed meget præget af Maria strømmede gennem mit hjertecenter og mine indre legemer. En hyrde, der var med i det indre fra Danmark, satte ordet ”langfredagsstemning” på denne dag. Ja, det var den stemning, der stadigvæk kan kontaktes som ”langfredag”, hvor den medfølelse hjertestrøm strømmer til menneskeheden i en opblødning af tyngden.

Vi rejste os i tavshed og begyndte enkeltvis at bevæge os rundt på øen i de retninger, som den enkelte nu følte for. I senere samtaler har vi delt med hinanden, hvordan vi oplevede de mørke lommer og rødder på øen, hvordan vi oplevede tunge lag af angst og sorg.

Tjeneste på Utøya - ved skolestuen på øens højeste punkt

I denne "sportrækning" rundt på øen endte Irene og jeg med at dvæle ved noget af det efterladte, nemlig det program i stor størrelse fra AUF's sommerlejr 2011, der var slået op på øens hovedhus, således at de unge let kunne orientere sig om dagens tilbud om aktiviteter og workshops. Det var som en kontrast til den stemning, vi nu oplevede på øen. Programmet var fyldt med idealisme, håb om og vilje til forandringer, national og global ansvarlighed f.eks. politiske værksteder om Mellemøsten og Afrika og med glædesfremmende aktiviteter, f.eks. volley- og fodbold, natkino og koncerter – alt dette, der gjorde at statsminister Jens Stoltenberg, som efter planerne skulle have talt på sommerlejren dagen efter massakren, kaldte det "Mit ungdoms paradys".

Meget eftertænksomme endte vi vor stund på Utøya og blev fragtet tilbage til fastlandet ved Utvika Camping. Da var det godt, at holde visionen om Utøya i fremtiden, som i oktober-inspirationen blev vist som:

Det er meget smukke billeder af Assisi-gralen, der sænkes ned på Utøya og Utvika Camping, som vil gøre dette til et helligt sted. Et sted, der kan fremme menneskers eftertanke, deres refleksion, stilhed, indre lydhørhed. Utøya og Utvika Camping bliver symbolet på den medfølelse kærlighed, der kommer til at vibrere stærkere og stærkere i den norske folkesjæl. Det er meget smukt.

Aldrig nogensinde vil det blive glemt, hvad der skete på Utøya. Men det bliver ikke chok, angst og dyb sorg, der vil præge dette sted i fremtiden. Det bliver de vibrationer, der hjælper mennesker til at blive stille, til at lytte indad, til at få vækket dybe lag af hjertecentret og den medfølelse kærlighed, som ligger som så stærke kim i den norske folkesjæl.

Nu var det blevet tid til varm og styrkende frokost, og denne foregik meget passende på **Sundvolden Hotel**, som efter massakren modtog og husede de mange overlevende, påførende, hjælpemandskab og politi, og som vi så meget mediedækning fra.

Sundvolden Hotel i dagene efter massakren

Hotellet består af en ny, høj, ultramoderne bygning samt de gamle bygninger, der dateres helt tilbage til 1700-tallet. I denne antikke del af hotellet blev vi bænket i en smuk, varm og hyggelig stadsstue og sad forventningsfulde og ventede på den suppe med hjemmebagt brød, som Bente D. havde bestilt. Da det er et meget dyrt hotel og restaurant, havde Bente "forhandlet" med restauranten om blot at få en suppe, så billigt de nu kunne lave en sådan.

Den mest delikate suppe, som jeg nogensinde har smagt, og det herligste brød blev serveret. Vi spiste med stor nydelse og lyst og sluttede med den kaffe/te, som Bente også havde fået forhandlet ind i prisen på for os svimlende kr. 170 (et normalt tag-selv-frokostbord på Sundvolden koster ca. kr. 400). Og så skete noget overraskende og bevægende:

En ledende tjener kom ind og spurgte, om vi havde nydt maden. "Ja tak," var vores samstemmende svar. Han gav os så smilende den besked fra direktionen, at maden var en gave til os, fordi vi havde været på Utøya og bede. Og direktionen spurgte, om vi også ville bede for dem! Så opløftende det var for os at erfare, at der også findes idealisme i forretningsverdenen.

*Frokost på Sundvolden Hotel –
vi har lige fået at vide, at maden er en gave til os, fordi vi har bedt på Utøya*

Eftermiddagen sluttede med, at vi trak et lysende spor til Rådhuset og Nobels Fredscenter i det smukke, livlige havnekarter ved Oslo-fjorden. Vi var trætte og havde ikke meget tid til den fordybelse i Nobels Fredscenter, som vi havde håbet, og derfor var det kun Bente D. og jeg, der gik ind for i det mindste at fordybe os lidt i den permanente udstilling af alle fredsprisvindere fra fredsprisens indstiftelse i 1901 til i dag.

Og et besøg i dette rum kan hjerteligt anbefales alle, der kommer til Oslo. Rummet er mørkelagt – kun oplyst af blå/violette lysdioder, der står som lange blomsterstilke op fra gulvet. Mellem alle lysdioderne er der små skærme – der må være op til 109, for alle vindere gennem tiderne har en skærm – og på disse skærme toner billedet af en vinder frem og derefter en lille beskrivelse og en markant fredsfremmende udtalelse fra denne. Meget smuk og inderlig stille musik lyder fra højttalerne og uendeligt smukke fredsvibrationer fylder hele rummet. Bente og jeg gik i fordybelse hver vores vej rundt i rummet. På et tidspunkt spurgte jeg: "Har du set Obama?" "Nej, har du?" svarede Bente. Vi fortsatte i meditativ fordybelse hver vores rundgang, og samledes så, da vi skulle krydse spor, ved en skærm, hvor netop Obama tonede frem!

Det var bevægende at erfare, hvordan disciple gennem de mere end hundrede år havde og har talt om menneskehedens broder-/søsterskab som udgangspunkt for fred.

"Nobels Hage" hedder den permanente udstilling af fredsprisvindere på 1. salen i Nobels Fredscenter

Torsdag aften endte med en meget smuk og inderlig healing hos Irene, og trætte af den megen friske luft og indre arbejde kunne vi begive os i seng før fredagens hviledag.

AUF (Arbejdernes Ungdomsfylkning)

Om fredagen skulle Bente D., jeg og Birgitte Lystlund til et møde med AUF, idet Birgitte om eftermiddagen d. 22. juli havde skabt en af sine smukke engle-skulpturer med en bøn om, at den måtte være til det, som jorden og menneskeheden havde brug for lige nu. Først senere samme dag erfarede hun, hvad der skete i Norge, og næste dag oplevede hun engleskulpturen sige tydeligt til hende, at hun var "Norges engel". Bente havde derefter arbejdet med, hvor i Oslo, skulpturen skulle stå, og hvilket sted er bedre end i den organisation, AUF, som blev særligt berørt af massakren på Utøya?

Om formiddagen ankom vi til Arbejdspartiets store, høje bygning i Oslo, og efter videoovervågning og spørgsmål om, hvem vi var, og hvad vi ville, blev vi lukket ind i bygningen for at tage elevatoren til 8. etage, hvor AUF har til huse. Også her blev vi mødt af en tyk, lukket ståldør og spurgt, hvem vi var og hvilket ærinde vi havde. Først derefter kom vi ind til en hjertelig modtagelse af en ung kvindelig repræsentant for AUF, Mari West.

Vi satte os omkring et bord og talte først sammen om Assisi Mission og Birgittes skulptur og herefter fortalte Mari West om tiden efter massakren på Utøya. Bemærkelsesværdigt var det, at hun mange gange sagde, at AUF arbejder på "at tage Utøya tilbage," fordi de forståeligt nok føler, at alt det gode, de forsøger at stå for, brutalt var blevet taget fra dem. Hun fortalte, at de var kommet så langt i deres proces, at de har besluttet, at alle bygninger på Utøya skal nedrives, for terroristen skød overalt, og at stedet, som igen skal være et sted

med gode minder, derfor skal opbygges helt fra grunden med nye bygninger og forhåbentligt også bedre faciliteter til de aktiviteter, Utøya fremover skal bruges til. Også et mindested på øen indgår i deres planer, men hovedfokus er, at Utøya igen skal være et sted for gode minder.

Mari West modtager på AUF's vegne Norges Engel

Efter massakren er gaver og donationer strømmet til AUF, som har oprettet en fond: "22. julifondet til gjenreising av Utøya", <http://www.utoya.no>. Fondens midler bruges ikke til partipolitisk arbejde men alene til genrejsningen af Utøya, og kommer der mere ind, end det er nødvendigt, vil overskydende midler blive brugt i overensstemmelse med formålet om genrejsning og hæder af ofrene i tæt kontakt mellem AUF og de pårørende.

De forudser en lang proces med genrejsningen, og det er i hvert fald sikkert, at der ikke kan afholdes sommerlejr på Utøya næste sommer. Øen vil først blive taget i brug igen, når den er helt genrejst. De har også en debat om, hvordan de vil bruge Utøya fremover (Utøya var en gave fra en rigmand til AUF). De ser gerne, at også andre politiske foreninger og organisationer kan bruge øen som en sted for inspiration og udvikling af demokratiet, men det er en svær balancegang, for hvad hvis en ekstremistisk gruppe ønsker at bruge den?

Til slut fortalte Mari West, hvordan massakren har bevirket, at mange, mange unge har meldt sig ind i AUF for at tage et større medansvar for udviklingen i Norge, og ikke blot AUF har oplevet denne stærkt stigende medlemstilgang efter 22. juli - også andre politiske partier erfarer den i denne tid.

Fortsat indre arbejde for Norge i weekenden

Lørdag morgen blev vor gruppe udvidet med flere gralsarbejdere, og vi var således 14, der fortsatte det indre arbejde, som vi 8-9 hyrder havde påbegyndt i dagene forinden. Vi var

samlet hos Irene og gennem de udvekslinger, som vi havde om lørdagen om vore erfaringer på Utøya og mine gentagne oplevelser i alle 14 dage i Norge af perioder med modkræfter, stillede vi søndag morgen ind på, hvordan det så ud på Utøya, herunder om der var en mørk indstrømning. Mine indtryk var, at der gik en relativt tynd mørk, lodret indstrømning ind i Utøya, der er rodfæstet på øen. Vore indtryk var ganske sammenfaldende.

Vi blev bedt om i søndagens tjeneste at arbejde med at skære den lodrette mørke indstrømning over. Under en enormt kraftfuld tjeneste med ekstra beskyttelse bevægede de af os, der følte for det, os med Kristus og Ærkeenglen Michael og hans flammesværd ind i Utøyas mørke. Efter måske en lille halv times arbejde skete der et meget mærkbart og tydeligt gennembrud, for mig vist som, at der blev dannet både en nedadgående og en opadgående meget ekspansiv gylden strøm, og måske 2 meter over jorden blev der i denne strøm dannet en ekspansiv sol. Jeg oplevede herefter, at jeg skulle kalde på Maria, og i nogle uendeligt smukke og bevægende billeder oplevede jeg Maria stige ned i strømmen med sit store englehierarki.

Bente D. oplevede det under tjenesten således: *Jeg beskyttet meg med det gyldne ildaktige kors som gikk ned igjennom/foran meg, mens jeg holdt i dette korset med min venstre hånd. I min høyre hånd holdt jeg det brennende sverdet fra Erkeengelen Michael.*

I full tillitt til Kristus med denne sterke beskyttelse, gikk jeg inn i denne mørke instrømning. Det var så tungt og mørkt. Der inne i dette mørket, viftet jeg rundt med Erkeengelen Michael sitt sverd og kuttet de negative strømmer.

Etter at dette arbeidet var gjort en stund, opplevde jeg at "trykket" lettet og at det flommet lys rund/om der vi sto.

Jeg gikk tilslutt rundt om på øya for å "stikke" hull på alle mørke lommer som lå under jordskorpa, og opplevde å se at disse ble rensset og healet opp.

Idet nedfelling av "offerilden" som går helt ned til Moder Jords hjertesenter, ble jeg brukt av en sterk strøm, som gikk rett ned igjennom meg med en slik kraft og en fantastisk guddommelig kjærlighet. Tårene sto i strie strømmer.

Den favnende healende kjærlighet fra Maria strømmet inn- og utover Utøya, samt resten av Norges folkesjel og ofrene under terrorangrepet.

Med dyp takknemlighet, takker jeg alle hjertelig for deltakelsen.

Vor weekend afsluttedes med en uendeligt smuk og blid Maria-healing, hvorefter vi glade, forhåbningsfulde og opløftede kunne vi gå hver til sit til vort videre virke.

Da jeg først rejste videre om tirsdagen, kunne Bente D. og jeg lige nå endnu en tjeneste i Domkirken, og herefter trak vi endnu et lysspør ved at spadsere ned af Karl Johans Gate – denne gang helt til Kongeslottet.

Karl Johans gate i skumringen med Kongeslottet i baggrunden

Afsluttende inspiration

Her i begynnelsen af december, har Bente D. og jeg stillet ind på, hvordan det nu ser ud i Norge efter vort fælles gralsarbejde i november:

Bente D:

Oslo Domkirke vises som et hjerte som pulserer ut de vibrasjoner som trengs på de steder vi har besøkt, og som følger de lysspor vi har gått. Det er som om Domkirken har den instrømning som de respektive steder skal ha, og at den "forsyner" Oslo og omegn med kjærlighet, medfølelse, entusiasme, idealisme og fred. Den pulserer ut "liv" slik et hjerte pulserer.

På Utøya lykkes det med gjennombrudd da vi satt sammen i tjeneste søndagen etter vårt besøk på øya, men det trengs fremdeles noe mer renselsesarbeide av mørke lommer før alt er fjernet. Offerilden som vi nedfeldte vibrerer stadigvekk, men det er fortsatt nødvendig å ha fokus på den, slik at den kan bli større og sterkere.

Det bølget ut lys og bløte energier på øya, og Sundvollen Hotell ble også næret av dette. Jeg fikk se de to små "engler" som Birgitte Lystlund har lagd på Utøya, hvor de vibrerte ut favnende kjærlighet fra hver sin kant. Et vakkert bilde.

Jeg spurte tilslutt om det ellers var noe som ønsket vist, og fikk da en tilbakemelding på hvor vellykket dette arbeidet hadde vært, og en så enorm takknemlighet og kjærlighet flommet til oss alle for dyp dedikasjon og deltakelse, at tårene mine rant i strie strømmer.

Bente fortæller: I de tjenester vi har hatt siden vårt samvær hos Irene har jeg blitt dratt mot Utøya og gjort tjenesten der. Og det var også den fornemmelsen jeg fikk i dag under inspirasjonen, at i vårt videre arbeide under onsdags-tjenestene vil Utøya næres ytterligere av de strømmer Assisi-gralen får.

Bente W:

Jeg ser indstrømningen ind i Norges hjertecenter. Der er uendeligt meget indre hjælp til Norge i den dybe forløsningsproces, der er i gang. Det vises, at det går rigtigt godt efter planen. Mange, mange mennesker – flere end det indre råd umiddelbart har forudset – har brugt deres fri vilje på den måde, at de har søgt indad/søger indad i deres bevidsthed for at finde svar og forstå, hvorfor så voldsomme mørke kræfter blev udfoldet i Norge. Hvordan det dog kunne ske.

Der vises stor glæde i de indre råd over, hvor godt processen skrider fremad. Hurtigere end forventet folder de smukke kim af medfølelse og kærlighed, der giver solidaritet og samhørighed, sig ud. De folder sig hurtigere ud i al deres skønhed og pragt.

Jeg vises nu Norge oppefra. Det vises, hvordan et varmt hjerte – et medfølelse hjerte – banker i Norge. Det er meget, meget smukt. Det vises også, hvordan Norge bliver mere og mere lysende. Det er meget smukke billeder af mulighedernes Norge – det land, der vil engagere sig endnu mere i globalt arbejde for at fremme fred, menneskerettigheder og hjælp til verdens fattige søstre og brødre.

Det vises også, at den større følsomhed, der nu vækkes i den norske folkesjæl, bløder den tidligere ganske stærke nationalfølelse op, og at den bliver til internationalisme med vægten på, at vi er brødre og søstre i en stor global familie.

Den viljesprægede kraft i Norge blødes op til at være en kraft, der er i større samklang med en højere guddommelig vilje.

Akershus

Bygningen, hvor regeringen holder til, er omsluttet af en gylden sol. Der går en gylden strøm fra Guds rige ind i bygningen og danner denne sol, der fremmer idealisme, entusiasme og glæde. Det gør det lettere for de medlemmer af regeringen, der - bevidste eller ubevidste om det indre samarbejde – virker for højere idealer. Den indre hjælp, som det for mange af dem er vanskeligt at sætte ord på, støtter deres idealisme, entusiasme, deres ønsker om og arbejde for positive forandringer i samfundet.

Domkirken

Der er ved at blive opbygget en gral. Når den er styrket, vil den stimulere løftet af bevidstheden. Gralen er en form for centrum for det bevidsthedsløft i den norske folkesjæl, der fremmes i denne tid. Det er en meget gylden gral, der også vil have den medfølelse favnende, omsluttende og healende kærlighed – især i den mindelund, hvor mennesker i fremtiden vil fordybe sig i et forsøg på at forstå hvad der skete i Norge d. 22. juli. De vil kunne stå der og mærke, hvordan denne tragedie også betyder en vækst i hjertecenterbevidsthed, en vækst i medfølelse, der fremmer fællesskab, en vækst i kampen for et åbent, demokratisk, frit samfund, der er engageret i globalt arbejde.

Der er stadigvæk behov for direkte indre gralsarbejde i Domkirken. Den gyldne indstrømning skal længere ind i tunge bevidsthedslag, før fokuset i Domkirken bliver så stærkt vibrerende, at det bliver en form for center for bevidsthedsløftet i Norge.

Nu vises sporet, der går fra Akershus til Domkirken til Regeringskvartret til Stortinget. Lysende spor i Oslo, som gør, at Domkirken – især når gralen er stærkere – vil kunne nære det indre arbejde de andre steder.

Regeringskvarteret

Ud af ruinerne i regeringskvarteret opstår et nyt fundament, et mere rensat fundament.

Stortinget

Fra Domkirken går et lysspor til Stortinget, der kan flyde med endnu mere hjælp til de norske politikeres arbejde i Stortinget, når Domkirke-gralen er styrket.

Utøya

Der blev i tjenesten søndag i Oslo skabt en meget kraftfuld gylden indstrømning, og den sol, som jeg så blev dannet, vibrerer stadigvæk intenst i denne indstrømning på Utøya. Der er stadigvæk nogle tynde strømme af mørke, men den ildagtige indstrømning og sol vil løbende vil brænde de sidste mørke, tynde stråler op.

Utøya bliver det bankende hjerte for hele Norge, som jeg så i begyndelsen af inspirationen. Stedet bliver det hellige sted, der kan fremme alle de smukke kim i det norske folks hjertecenter. Det er et utroligt smukt billede af de muligheder, der ligger for dyb hjælp på Utøya. Utøya i fremtiden er et eksempel på lysets og kærlighedens civilisation – bannerførende for det lysende samfund. Det er her, disciple kan trænes. Utøya bliver af international betydning med også udenlandske grupper, der tiltrækkes til øen. Som et værksted for at skabe lysende samfund. Iblant andre steder på jorden bliver Utøya ungdommens – de unge disciples - værksted for at skabe de lysende samfund, som de er kaldet til.

Hvis du har lyst til yderligere i at fordybe dig i Norges forløsningsproces, er der bl.a. smukke mindeord og videoer på følgende link:

<http://www.vg.no/nyheter/innenriks/terrorangrepet/minneord/#>

<http://www.vg.no/nyheter/innenriks/terrorangrepet/minneord/#videoid=42710>

<http://www.vg.no/nyheter/innenriks/terrorangrepet/minneord/#videoid=42674>

Det i dag verdensberømte citat om at skabe kærlighed i stedet for had, som også er gengivet på stenen, der står på Utvika Camping, og som Statsminister Jens Stoltenberg også brugte i en af sine bevægende taler, lyder oprindeligt som sådan:

"Når en mann kan forårsake så mye ondt - tenk hvor mye kjærlighet vi kan skape sammen."

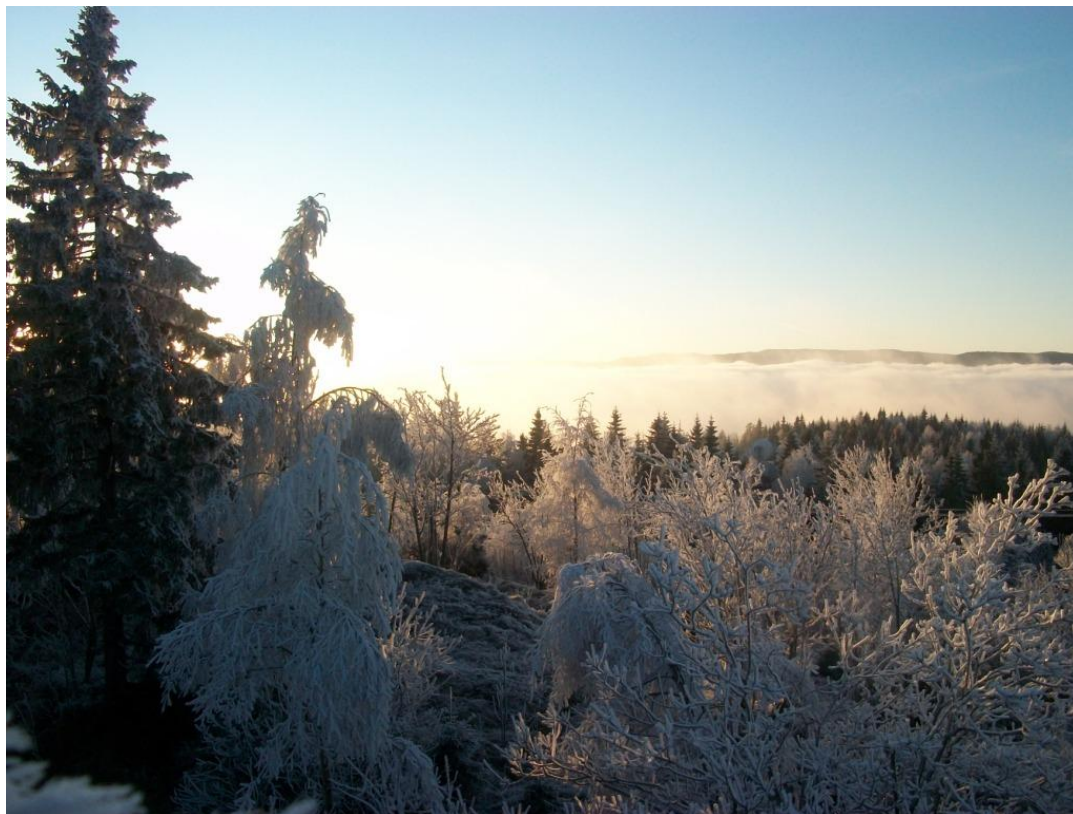
Det var en ung AUF'er fra Møre og Romsdal, Helle Gannestad, der skrev det i sin twitterprofil samme aften, som terrorangrebet havde fundet sted. Stor var hendes overraskelse men også glæde, da hun opdagede, hvordan hendes bøn begyndte at sprede sig ud via de sociale netværk.

Med en dyb og inderlig bøn om, at processen med forløsningen af Norge må folde sig ud så hurtigt og smertefrit som muligt og åbne for de smukke strømme af dyb medfølelse i den norske folkesjæls hjertecenter, vil jeg afslutte dette Assisi-Nyt med følgende mindeord skrevet til en af de nyetniske nordmænd, Rafal Mohamme Jamil, der mistede livet på Utøya:

"Det finnes et land bakom tårer, hvor de vakreste blomster gror. Hvor solen for alltid lyser, og lykken og gleden er stor. Det finnes et land bakom tårer, hvor drømmen og framtiden bor. Hvil i fred."

Kærlige hilsner

Bente

Det eventyrlige Norge, endnu et foto fra Sollihøgda

ASSISI MISSION - c/o Bente Wolf - Via Fortini 7 - I-06081 Assisi (PG) - Italy
tel. +39 075 8155 278 - e-mail: bente@assisimission.net
web: <http://www.assisimission.net>